



## เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แม้ว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะเป็นที่นิยมแพร่หลายในประเทศไทยมานานแล้ว และมีผู้สนใจศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถานต่าง ๆ เพื่อหาทางปรับปรุงการเรียนการสอนวิชานี้ให้ดียิ่งขึ้นอยู่เสมอ แต่ก็ยังไม่ปรากฏว่ามีนักการศึกษาท่านใดเคยทำวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงของวิทยาลัยพลศึกษามาก่อนเลย อย่างไรก็ตามก็มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นอื่น ๆ ตลอดจนความคิดเห็นของครู นักเรียน เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้มากแล้ว ซึ่งจะขอลาดูถึงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในต่างประเทศและในประเทศที่สำคัญดังนี้

### เอกสารที่เกี่ยวข้อง

พรหมณี สาคริก<sup>1</sup> ได้กล่าวถึงปัญหาต่าง ๆ ที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรว่า ส่วนมากจะเป็นปัญหาเกี่ยวกับตัวครูผู้สอน ทั้งนี้เพราะ

1. ความต้องการครูภาษาอังกฤษมีสูง ทำให้ไม่มีครูภาษาอังกฤษอย่างทั่วถึง
2. บ่อยครั้งที่ครูที่สอนภาษาอังกฤษไม่ได้รับการศึกษาอบรมมาเพื่อให้เป็นครูภาษาอังกฤษ

โดยเฉพาะ

๑. ผู้ที่เข้าเรียนในสถาบันฝึกหัดครู ส่วนใหญ่ติ๊กมาเป็นครูเพราะเหมาะสมและสัพัญญา ไม่ได้ตั้งใจจะมาเรียนวิชาครูด้วยความรักหรือสนใจอย่างแท้จริง

---

<sup>1</sup>พรหมณี สาคริก, "ข้อคิดในเรื่องการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา", วารสารครุศาสตร์ <sup>4</sup> (มิถุนายน - กันยายน 2514), หน้า 56 - 58

ปัญหาเกี่ยวกับตัวครูนี้เอง เป็นผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะครูเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนการสอน ถึงแม้ว่าผู้เรียนมีสติปัญญา อ่อน ขาดความสนใจ และสิ่งแวดล้อมที่สถานศึกษาและอุปกรณต่าง ๆ รวมทั้งหนังสือแบบเรียนและแบบทดสอบเท่าที่มีอยู่ไม่คอยดี แต่ตามักครูก็ มีความรู้ความสามารถทั้งในด้านเนื้อหาวิชาและการถ่ายทอดวิชาการ ขอบกพร่องทางด้านอื่น ๆ จะได้รับการปรับปรุงจากครู และทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปคอยดีพอสมควร

ศูนย์ภาษาอังกฤษ โครงการพัฒนามหาวิทยาลัย ร่วมกับประธานคณะกรรมการประสานงานโครงการภาษาอังกฤษระดับชาติได้เสนอว่า จากการสำรวจการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยของกระทรวงศึกษาธิการ ปี 2507 และของโครงการพัฒนามหาวิทยาลัยปี 2510<sup>1</sup> พบว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนและมหาวิทยาลัยโดยทั่วไปยังอยู่ในระดับอ่อนมาก สาเหตุสำคัญที่ทำให้การสอนไม่ได้ผลดี ก็คือ การที่ต้องมาเสียเวลาแกขอมิภพผลากซึ่งสอนไว้ในชั้นต้น ๆ ทั้งนี้เพราะในระดับเริ่มแรก เป็นระยะที่ต้องการครูที่ดีที่สุด กลับใช้ครูที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษ และมีความสามารถในการสอนคอยที่สุด

ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ<sup>2</sup> ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคุณสมบัติของครูสอนภาษาต่างประเทศว่า ครูที่จะสอนภาษาต่างประเทศจะต้องเป็นครูสอนที่ดีที่สุด ใช้เวลาทุกนาทีในการสอน ให้เด็กเรียนมีผลสัมฤทธิ์อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนั้นครูภาษาอังกฤษจึงต้องเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกหัดอย่างดี

<sup>1</sup> The English Language Center of the University Development Commission, Office of the National Education Council, Proposals for Improvement of English Instruction in Thailand (Bangkok, 1971), pp.1-2

<sup>2</sup> ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, "ปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทย", ศูนย์ศึกษา ฉบับที่ 20 (กันยายน 2498), หน้า 47 - 48

ที่สุด คือนอกเหนือจากการฝึกหัดครูรวมคาแล้ว ยังจะต้องฝึกหัดเฉพาะสำหรับสอนภาษาอังกฤษอีก  
ควย หมายความว่าครูภาษาอังกฤษของวิทยาลัยการศึกษาอย่างกว้าง ๆ และหลักการสอนภาษา  
อังกฤษควบคู่กันไปควย

กานคา สินชวานนท์<sup>1</sup> กล่าวว่าการศึกษาที่จะสอนภาษาอังกฤษให้บรรลุผลตรงตามจุดประสงค์  
ของหลักสูตร ครูควรวิธีการสอนหลายแบบตามความเหมาะสมกับตัวนักเรียนและสถานการณ์ทั่วไป  
ครูส่วนใหญ่ควรพยายามศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมและปรับปรุงวิธีสอนของตนให้ทันสมัยอยู่เสมอ เป็นที่  
น่าสังเกตว่าในปัจจุบันครูนำวัสดุอุปกรณ์มาช่วยมากขึ้น และการสอนมีแนวโน้มที่จะให้เด็กนำภาษา  
ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้

พินดพรรณ เคะหะเจริณ<sup>2</sup> ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับสิ่งที่ครูสอนภาษาอังกฤษควรรู้และ  
นำไปปฏิบัติเอาไว้ว่า ครูภาษาอังกฤษควรมีความรู้ เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษและวิชาภาษาศาสตร์  
วิธีสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ได้ผลจริง ศึกษาหลักสูตร หนังสือแบบเรียน หนังสือประกอบ และแบบฝึกหัด  
เพื่อประกอบการสอนและสร้างชุดทดสอบ หาแบบฝึกหัดทั้งฝึกพูดและเขียนให้นักเรียนได้ลองฝึก  
เพิ่มเติม รวมมือกับบรรณารักษ์ของโรงเรียนหาหนังสือภาษาอังกฤษเข้าห้องสมุดและแนะนำให้นักเรียน  
ไปอ่าน เตรียมการสอนตลอดปี ทั้งทางด้านเนื้อหา แบบฝึกหัดและแบบทดสอบ สร้างแบบทดสอบความ  
รู้เดิมของนักเรียน หาแบบฝึกหัดเสริมความรู้ให้ครบตามระดับชั้นโดยเร็วในคอนต้นปี แล้วสอนต่อ  
ไปให้ครบตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ หาอุปกรณ์การสอนเช่น แผนเสียง เทป ภาพยนตร์ และเชิญเจ้า  
ของภาษามาให้นักเรียนได้พบและฟังภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษาโดยตรงบ้าง พิจารณาการวัดผล  
ประจำปีและระหว่างปี จัดกิจกรรมส่งเสริมการใช้ภาษาเป็นประจำ ติดต่อกับศึกษานิเทศก์ฝ่ายวิชา

<sup>1</sup> กานคา สินชวานนท์, วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับชั้น ป.กศ. (พระนคร: ครูสภา,  
2506), หน้า 2

<sup>2</sup> พินดพรรณ เคะหะเจริณ, "การสอนภาษาอังกฤษโดยทั่วไป", วิทยานัดศึกษา 5  
(พฤษภาคม 2511), หน้า 31. - 33

ภาษาอังกฤษเพื่อขอเอกสาร ร่วมเข้ารับการอบรมเพื่อทราบความเคลื่อนไหวด้านการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ หนึ่งปีประชุมร่วมกับครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนช่วยแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนและ ทำแบบฝึกหัดให้นักเรียนได้ฝึกใช้ทักษะ โดยสม่ำเสมอ

ครูภาษาตามความคิดเห็นของพรดิณี สาคกริก<sup>1</sup> ต้องมีความสามารถในการสอนให้นักเรียน ของตนใช้ภาษาได้ทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน สอนภาษาโดยให้ผู้เรียนเห็นว่า ภาษาเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรม สอนวรรณคดีต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เลือกวิธีสอน เทคนิคและ อุปกรณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม ซึ่งให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างวิชาภาษาต่างประเทศกับวิชาอื่น ๆ สามารถประเมินผลความก้าวหน้าในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียน และพิจารณาสาเหตุของปัญหาการใช้ภาษาต่างประเทศของนักเรียน ครูจะต้องมีการเตรียมที่ดี ทั้งในด้านเนื้อหาของ วิชาภาษาอังกฤษและด้านการศึกษา คือมีความรู้ความเข้าใจวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการเรียนรูภาษาที่สอง ความรู้ด้านภาษาศาสตร์และวิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

สุไร พงษ์ทองเจริญ<sup>2</sup> ได้ให้ข้อเสนอแนะในการแก้ไขข้อบกพร่องของครูและการเตรียม ตัวของครูในการสอนภาษาอังกฤษไว้ว่า การที่นักเรียนไม่สามารถจะพูดสนทนา อ่าน ได้อย่างคล่องแคล่วและมีความเข้าใจ หรือเขียนภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องได้เช่น นั้นว่ามีข้อบกพร่องอยู่ ซึ่งครู อาจจะแก้ไขโดยเพิ่มพูนความรู้และปรับปรุงวิธีสอนของครูในการสอนเห็นครูจะต้องรู้ว่า จะสอนอะไร และสอนอย่างไร นั่นคือครูจะต้องรู้เนื้อหาของวิชาและวิธีสอน ครูภาษาอังกฤษพึงระลึกว่า

<sup>1</sup> พรดิณี สาคกริก, "ข้อคิดเห็นในเรื่องการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา", จันทร์เกษม ฉบับที่ 98 (มกราคม - กุมภาพันธ์ 2514), หน้า 72 - 74

<sup>2</sup> สุไร พงษ์ทองเจริญ, วิธีสอนภาษาอังกฤษ, วิชาชุดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา, (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2519), หน้า 3 - 4

1. ครูจะต้องมีความรู้ในเรื่องโครงสร้างของภาษาอังกฤษอย่างดี อย่างน้อยที่สุดในเนื้อหาที่สอน ครูจะต้องใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง คอยเหตุนี้ก่อนเขาห้องเรียนครูจะต้องเตรียมการสอนอย่างดี
2. ครูจะต้องรู้เรื่องโครงสร้างภาษาไทยอย่างดี สามารถจะเปรียบเทียบโครงสร้างของภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้
3. ครูจะต้องทราบวิธีวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของนักเรียน กว่าที่นักเรียนทำผิดนั้นจะต้องแก้ไขอย่างไร และจะต้องทำการฝึกฝนอย่างไรจึงจะช่วยให้นักเรียนทำได้อย่างถูกต้อง
4. เวลาสอน ครูพยายามใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด เพื่อให้ให้นักเรียนรู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษนั้นได้จริง
5. ครูจะต้องรู้จักสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้นักเรียนรู้สึกมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน
6. ครูจะต้องรู้จักใช้อุปกรณ์การสอนต่าง ๆ

นอกจากนี้ครูจะไ้รับผลดีในการสอนภาษาอังกฤษยิ่งขึ้นถ้ามีความรู้ในเรื่องจิตวิทยาการเรียนรูเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ผลดีที่สุด

นอกจากปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอนแล้ว กัญญา สินธวานนท์<sup>1</sup> ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ไ้ผลดีว่า เนื่องจากจำนวนนักเรียนในแต่ละห้องมีมากเกินไปเมื่อเทียบกับจำนวนครูที่มีความรู้ความสามารถอย่างแท้จริงทั้งในเชิงภาษาและวิธีสอน นักเรียนส่วนใหญ่จึงไม่มีความรู้ความสามารถทางภาษาที่พอที่จะเป็นเครื่องมือค้นคว้าหาความรู้จากการอ่านตำราภาษาอังกฤษได้

<sup>1</sup>กัญญา สินธวานนท์, "ภาษาอังกฤษนั้นสำคัญไฉน", วารสารครูศาสตร์ 1, (ธันวาคม - มีนาคม 2515), หน้า 11



ศิธร แสงฉุยและคึก พงศทัต<sup>1</sup> ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นปัญหาสำหรับเด็กไทย พอสรุปได้ดังนี้

1. สิ่งแวดล้อมต่างกัน คือผู้เรียนไม่ได้ยินภาษาต่างประเทศตลอดเวลาเหมือนภาษาแม่
2. เวลาเรียนตลอดจนโอกาสของการฟังและการฝึกเขียนเสียงภาษาต่างประเทศน้อยกว่าภาษาแม่มาก ผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษจะมีโอกาสฟังและเขียนเสียงภาษาแม่ คือ ภาษาไทยของตนเองอยู่ถึง 6 - 7 ปี อย่างน้อยก่อนที่จะเรียนอ่านและเขียน
3. ผู้เรียนมักนำเสียงและโครงสร้างของภาษาแม่ที่ได้ฝึกใช้จนติดเป็นนิสัยแล้วไปใช้ในภาษาต่างประเทศที่ตนเรียน
4. ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนภาษาต่างประเทศจากเจ้าของภาษาโดยตรงและขาดความเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
5. หลักสูตรการเรียนภาษาที่สอง มุ่งให้ผู้เรียนฟัง พูด อ่าน เขียน ไปด้วยกัน เป็นการเน้นธรรมชาติการเรียนภาษาอยู่บาง เพราะการฟังและการพูดของคล่องก่อนการอ่านและเขียน

มยุรี สุขวิวัฒน์<sup>2</sup> ได้กล่าวถึงข้อควรคำนึงเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศอีกประการหนึ่งว่า จุดมุ่งหมายของผู้เรียนเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งที่ทำให้การเรียนได้ผลหรือไม่ได้ผล ถ้าผู้เรียนรู้นานกว่าเรียนภาษาต่างประเทศไปเพื่อวัตถุประสงค์อะไร และเต็มใจเรียนเพื่อให้บรรลุก็ยอมจะไต่ผลดีกว่าผู้ที่เรียนโดยไร้จุดหมาย ฉะนั้นในการจัดหลักสูตรการสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนต่าง ๆ จะต้องคำนึงถึงเรื่องจุดมุ่งหมายเป็นสำคัญ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ศิธร แสงฉุยและคึก พงศทัต, เรียบเรียง, คู่มือภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ, พิมพ์ครั้งที่ 6 (กรุงเทพฯ : บริษัทสำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด, 2516), หน้า 6

<sup>2</sup>มยุรี สุขวิวัฒน์, "ข้อควรคำนึงเกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศ", รายงานการประชุมทางวิชาการ เรื่องปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทย (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2514)

แต่ละหลักสูตรควรให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนให้มากที่สุดในการเรียนภาษาต่างประเทศ  
นั้น ถ้าผู้เรียนมีแรงจูงใจสูง วิชาภาษาที่เรียนไปนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อชีวิตของตนไม่ว่าด้านวิชาการ  
หรืออาชีพ การเรียนก็มักจะไคผลดีตามไปถอย

ปานตา ไช้เทียมวงศ์<sup>2</sup> ได้กล่าวถึงวิธีสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับความมุ่งหมาย  
ไว้ดังนี้

ความมุ่งหมายที่ 1 สอนให้นักเรียนฟังภาษาอังกฤษที่ผู้อื่นพูดเข้าใจ วิธีสอนคือให้นักเรียน  
ได้มีโอกาสฝึกฟังภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาพูดปกติอย่างเพียงพอเป็นการฝึกหู ฝึกการฟัง

ความมุ่งหมายที่ 2 สอนให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษให้คนอื่นที่รู้ภาษาอังกฤษฟังเข้าใจ  
วิธีสอนคือ ให้ฝึกพูดหลังจากที่ฝึกฟังจนเข้าใจแล้ว การฝึกพูดได้แก่ ฝึก(drill) เป็นคำหรือ  
รูปประโยค ฝึกการสนทนา เป็นต้น

ความมุ่งหมายที่ 3 สอนให้นักเรียนอ่านหนังสือใดอย่างคล่องแคล่วและเข้าใจ วิธีสอนคือ  
ให้นักเรียนจำรูปร่างของคำที่รู้จักจากการฝึกฟังและพูดมาแล้ว ทดสอบความเข้าใจโดยให้อยู่ใน  
วงศัพท์และรูปประโยคที่นักเรียนรู้จักมาก่อน

ความมุ่งหมายที่ 4 สอนให้นักเรียนเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและสื่อความหมาย  
ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ วิธีสอนคือเริ่มฝึกถึงแก้ข้อเขียนตัวหนังสือต่าง ๆ ลอกเลียนจากตัวอย่าง แล้ว  
ค่อย ๆ เปลี่ยนแบบไปโดยให้เหมาะสมกับสถานการณ์โดยวิธีแทนคำหรือวลี (substitution)

เช่น I am wearing a blue dress ให้เปลี่ยนเป็น I am wearing a  
white shirt เป็นต้น ให้นักเรียนได้ฝึกเขียน controlled composition โดยให้มี  
ระดับความยากง่ายเหมาะสมกับวัยของนักเรียน

ความมุ่งหมายที่ 5 ซึ่งเป็นความมุ่งหมายที่เพิ่มขึ้นมาสำหรับผู้ที่มีความสามารถในการใช้

<sup>2</sup>ปานตา ไช้เทียมวงศ์, "วิธีสอนภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ", วารสารครูศาสตร์ 7  
(มกราคม - กุมภาพันธ์, 2520), หน้า 38 - 39

ภาษาพอสมควร คือให้นักเรียนแปลเป็น วิธีสอนก็คือการฝึกให้แปลตามระดับความยากง่าย และอยู่ในวงศัพท์และรูปประโยคที่นักเรียนรู้แล้ว ไม่ใช่เป็นการแปลคำต่อคำ (word by word) แต่ต้องให้ได้อรรถาธิบายที่ละเอียดในภาษาไทย โดยได้เนื้อความตรงและครบถ้วนจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ

นอกจากนี้ เวลาส ฮานนาร์กิน (Velas Hannarkin)<sup>1</sup> ยังได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จว่าเนื่องจากครูเลือกเนื้อหาที่สอนไม่ก็พอ ใจใส่สัปดาห์คร่ำไม่ถูกต้องเหมาะสม เลือกเนื้อหามาจากแบบเรียนมาสอนไม่ถูก คือไม่ทราบว่าเนื้อหาใดเหมาะสมที่จะนำมาสอนให้นักเรียน การเรียนการสอนในแต่ละระดับชั้นต่าง ๆ ไม่สัมพันธ์และต่อเนื่องกัน เช่น ระดับประถมปลายกับมัธยมศึกษาตอนต้น จึงทำให้เกิดความสูญเปล่าทั้งแรงงานและเวลา เพราะการใช้เวลาส่วนใหญ่ไปสอนสิ่งที่ซ้ำกัน

อาร์ เอ โคลส (R.A. Close)<sup>2</sup> กล่าวว่า การจัดเนื้อหาวิชาควรให้มีส่วนสัมพันธ์กับความสนใจของผู้เรียนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะถ้าผู้เรียนเป็นนักศึกษาต่างชาติ ผู้เรียนประเภทนี้มักจะสนใจเฉพาะวิชาเอกของตน จะสนใจภาษาอังกฤษก็เฉพาะแต่ที่สามารที่จะนำไปใช้ประโยชน์ได้ในวิชาเอกของตนเท่านั้น และจะไม่สนใจภาษาอังกฤษทั่วไป

บี ซี บรูคส์ (B.C. Brookes)<sup>3</sup> มีความเห็นเช่นเดียวกับโคลสว่าผู้สอนภาษาอังกฤษควรให้ความสำคัญแก่นเนื้อหาวิชาในการสอน

<sup>1</sup>Welas Hannarkin, A Handbook on English Language Teaching Methods for Thai Teacher Trainee's (Bangkok : SEAMEO Regional English Language Center, 1970), pp 1-24

<sup>2</sup>R.A. Close, "The English We Use For Science", in ELT. Selection 2, ed. W.R.Lee (London : Oxford University Press, 1967), pp. 217-218

<sup>3</sup>B.C. Brookes, "Teaching English to Scientists and Engineers", in the Teaching of English, ed.B.C. Brookes (London : Oxford University Press, 1971), pp. 110-136



ซี เอเลน ทักเกอร์ (C. Allen Tucker)<sup>1</sup> กล่าวว่าเนื้อหาของแบบเรียนที่ควรให้เหมาะสมกับวัย ระดับชั้น ภูมิหลัง และความสนใจของนักเรียน การคอย ๆ เพิ่มเนื้อหาที่เรียนเป็นสิ่งจำเป็น การเสนอคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ของทำอย่างระมัดระวัง ทั้งขึ้นอยู่กับอายุของผู้เรียนและจำนวนปริมาณเวลาในการสอนวิชานั้นในภาคหนึ่ง ๆ แต่ถาแบบเรียนนั้นเป็นชุด ครูคงพิจารณาความต่อเนื่องของบทเรียนแต่ละเล่มควย การเสนอโครงสร้างไวยากรณ์อาจมีการซ้ำกันได้ แต่ไม่ควรมีมากเกินไป เพราะจะทำให้เด็กเบื่อได้ ส่วนการเลือกแบบเรียนภาษาอังกฤษที่ชาวต่างประเทศเป็นผู้แต่ง ครูคงพิจารณาว่าแบบเรียนนั้นมีคู่มือสำหรับครูหรือไม่ ใจของภาษาหรือไม่ และคู่มือั้นควรมีคำแนะนำในการสอนบทเรียนแต่ละบท แนะนำกิจกรรมเพิ่มเติมในชั้นเรียน หรือมีการแนะวิธีสอน

รอย เชอริเยร์ (Roy Cherrier)<sup>2</sup> ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการสอนทักษะทางภาษาว่าไม่ควรสอนเหมือนกับทักษะอื่น ๆ ครูสอนทักษะทางภาษาไม่ควรจะช่วยเหลือนักเรียนมากเกินไป แต่ควรใช้วิธีสอนที่เหมาะสม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้การสอนของครูยังขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพเป็นสำคัญ ครูที่สอนภาษาใดก็ตาม จะต้องเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพดีด้วย

### งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ รวมทั้งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ได้มีนักวิจัยทั้งชาวต่างประเทศและชาวไทยทำการศึกษาถึงสภาพการเรียนการสอน ปัญหาและอุปสรรค และให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนในระดับชั้นต่าง ๆ ไว้มากมาย ซึ่งจะขอกล่าวโดยสรุปดังนี้

<sup>1</sup>C. Allen Tucker, "Evaluating Beginning Textbooks", The Art of TESOL : Selected Articles from the English Forum, Part two (Washington D.C., 1975), pp. 356 - 358

<sup>2</sup>Roy Cherrier, "Teaching Personality", English Teaching Forum, Vol. xi, No.3 (June - August, 1973), p.24

## งานวิจัยในต่างประเทศ

ในค.ศ. 1967 รัสเชล ฮาโรลด์ บิชอป (Russell Harold Bishop)<sup>1</sup> ได้ทำการศึกษาวິธีสอนภาษาต่างประเทศที่ใช้ในโรงเรียนประถมศึกษาของรัฐออเรกอน ตามโครงการ FLES (Foreign Language Elementary School) หรือโครงการสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนประถมศึกษา พบว่าวิธีสอนที่ครูใช้ได้ผลดีได้แก่ การใช้ดนตรี การใช้เพลง การแสดงเรื่องตลกสั้น ๆ และการแสดงแบบละครรวมไปถึงการฝึก (drills) การแสดงบทบาท (role playing) และการฝึกพูด - ฝึกฟัง

อุปกรณ์การสอนที่ใช้โดยผลดีที่สุดก็คือ เครื่องรับโทรทัศน์ เครื่องบันทึกเสียง แผ่นเสียง เครื่องใช้หูฟัง (earphone) ภาพยนตร์และเกมต่าง ๆ

วิธีการวัดผลที่ใช้โดยผลดี ได้แก่ การถามตอบแบบปากเปล่า สอบโดยให้นักเรียนวาดรูป ตามที่ครูสั่งให้ทำ (drawing quizzes) ข้อสอบเขียนตอบในกระดาษ ข้อสอบจากเทป บันทึกเสียง การทดสอบโดยใช้เกมต่าง ๆ

สำหรับวิธีสอนที่ครูใช้ไม่ได้ผล ได้แก่ การให้ทำแบบฝึกหัด แปล การใช้วิธีการอธิบาย กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ การใช้วิธีฝึกซ้ำ ๆ มากเกินไป การใช้วิธีฝึกพูด - ฝึกฟัง โดยไม่มีภาพหรือของจริงซึ่งจะช่วยย้าความเข้าใจให้เห็นมากพอ ตลอดจนจนถึงการใช้บทเรียนก่อนหรือหลังการเรียน โดยโทรทัศน์

อย่างไรก็ดีจากการสำรวจครั้งนี้พบว่า ครูได้ใช้วิธีสอนหลายวิธีต่าง ๆ กัน และการสอนที่ดียอมจะใช้วิธีสอนหลายอย่าง และใช้อุปกรณ์มากขึ้น โดยเฉพาะครูที่สอนภาษานั้นได้เข้ารับการอบรมอยู่อย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้ยังมีการให้ครูสอนภาษาได้เดินทางไปศึกษาในต่างประเทศ

<sup>1</sup>Russel Harold Bishop, "Foreign Language in the Elementary School : A Study of Methods in Selected Areas of Oregon," Dissertation Abstracts 27 (January 1967), pp. 2093 - 2094.

เพื่อเป็นการเพิ่มพูนประสิทธิภาพของครูควย

ใน ค.ศ. 1968 แจ็ค วอเตอร์ โรดส์ ( Jack Water Rhodes )<sup>1</sup>

ได้ทำการศึกษาดังการดำเนินการบริหารโครงการสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนประถมศึกษา  
และมัธยมศึกษาในรัฐแคลิฟอร์เนีย สรุปได้ดังนี้

- 1 . การสอนภาษาต่างประเทศภาษาเดียวในโรงเรียนประถมศึกษามีแนวโน้มที่จะทำให้  
โครงการพัฒนาการสอนภาษาต่างประเทศภาษาอื่น ๆ บรรลุผลได้เร็วขึ้น
- 2 . การใช้ระยะเวลาสอนช่วงสั้น ๆ บ่อย ๆ ดีกว่าการสอนที่ใช้ระยะเวลาสอนชวงยาว ๆ  
แต่สอนน้อยครั้ง โดยเฉพาะในเด็กเล็ก เวลาช่วงสั้นมากยิ่งดี
- 3 . ผู้บริหารโรงเรียนสนับสนุนให้มีการเรียนภาษาต่างประเทศน้อย
- 4 . ครูชั้นประถมศึกษา จำเป็นต้องฝึกทักษะที่จำเป็นในการสอนระดับนี้ให้มากขึ้น

ใน ค.ศ. 1969 สตีเวน แดเรียน ( Steven Darian )<sup>2</sup> ได้ศึกษาการสอน  
ภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศแก่นักศึกษาในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา  
ในเขตที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติขึ้น ระหว่างปี ค.ศ. 1880 - 1965 แดเรียน  
ได้สรุปว่าสิ่งสำคัญในการสอนก็คือองค์ความรู้ถึงแบบเรียนและอุปกรณ์การสอนให้มากที่สุด

<sup>1</sup> Jack Water Rhodes, "Organization and Administrator of foreign Language Programs", Dissertation Abstracts 29 (October 1968), pp. 1804 - 1805

<sup>2</sup> Steven G. Darian, A History of the Teaching of English as well as Foreign Language in American Colleges and Universities 1881 - 1965", Dissertation Abstracts 29 (February 1969), pp. 2695A-2696A



ใน ค.ศ. 1977 เอส เอส โอ โทมอน (S.H.O. Tomon)<sup>1</sup> ได้ศึกษาเรื่อง "แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไนจีเรีย" พบว่าสาเหตุอันดับแรกของความต้องการการเรียนภาษาอังกฤษคือ การสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ทั้งทางเศรษฐกิจและการติดต่อกับต่างประเทศ

### งานวิจัยในประเทศไทย

#### ก. ในค่านที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน

ในพ.ศ. 2510 ฉาวร สุ่มงข<sup>2</sup> ได้วิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาตอนต้น ของวิทยาลัยครู 3 แห่ง ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยการทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนค่านไวยากรณ์ คำศัพท์ และการอ่านเอาความของนักเรียนชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 จำนวน 569 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยครูนครราชสีมา วิทยาลัยครูมหาสารคาม และวิทยาลัยครูอุบลราชธานี ในปีการศึกษา 2509 แยกตามเพศ ชั้นเรียน สถานศึกษาเดิมและที่อยู่อาศัย ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. นักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ. ทั้ง 3 คน ที่เรียนอยู่ในวิทยาลัยครูทั้ง 3 แห่งทั้งกล่าว มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษค่านไวยากรณ์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่านคำศัพท์อยู่ในระดับปานกลาง และมีผลสัมฤทธิ์ค่านการอ่านเอาความอยู่ในระดับต่ำ
2. ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษค่านไวยากรณ์ คำศัพท์และการอ่านเอาความ มีค่าสหสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญในเชิงสถิติ แสดงว่าทั้งสามอย่างนี้มีองค์ประกอบรวมกันในการเรียนภาษา

<sup>1</sup> S.H.O. Tomon, "A Diachronic and Synchronic Study of the Motivation for Learning English in Nigeria", English Language Teaching Journal 31 (January 1977), pp.149 - 158

<sup>2</sup> ฉาวร สุ่มงข, "ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาตอนต้น ของวิทยาลัยครู 3 แห่ง ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2510)

3. ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษค่านไวยากรณ์ ส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด

ในพ.ศ. 2513 อุกุม มุ่งเกษม<sup>1</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง การทดลองใช้เครื่องสอนประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมปีที่เจ็ด โดยผู้วิจัยสร้างบทเรียนและเครื่องสอนแบบง่าย ๆ ขึ้นทดลองกับนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิตประสานมิตร ผลการทดลองพบว่ากลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองมีความสามารถในการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน แต่จากการสังเกตพบว่าเมื่อใช้เครื่องช่วยสอน นักเรียนมีความกระตือรือร้นมากกว่าเมื่อสอนตามปกติ และทำให้ครูมีเวลาว่างพอที่จะช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคลได้มากขึ้น

ในพ.ศ. 2519 จรรยา สุวรรณทัต<sup>2</sup> ได้รายงานผลการวิจัยของสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ เรื่อง "ผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของเด็กไทยในระดับชั้นต่าง ๆ" ซึ่งเป็นโครงการที่สมาคมระหว่างชาติสำหรับประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา (International Association for the Evaluation of Educational Achievement) 21 ประเทศ ได้แก่ ประเทศออสเตรเลีย เบลเยียม อังกฤษ เยอรมันตะวันตก ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส อิตาลี อิสราเอล อิตาลี ญี่ปุ่น เนเธอร์แลนด์ โปแลนด์ ไอร์แลนด์และไทย ได้ร่วมกันทำการวิจัยใน พ.ศ. 2511 - 2516 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำผลจากการสำรวจการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ

<sup>1</sup> อุกุม มุ่งเกษม, "การทดลองใช้เครื่องสอนประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมปีที่ 7 , (ปริทัศน์นิพนธ์ แผนกโสตทัศนศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513 )

<sup>2</sup> จรรยา สุวรรณทัต, รายงานการวิจัย ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของเด็กไทยในระดับชั้นต่าง ๆ ของสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2519 ), หน้า 5 - 58



นักเรียนระดับชั้นต่าง ๆ ทุกประเทศดังกล่าวมาประกอบการพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

ในประเทศไทยมีโรงเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร 1,289 โรงเรียน ทั้งโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

อัตราส่วนของครูสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง แต่นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ เพราะฉะนั้น การที่จะตัดสินสถานภาพของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนจากเกณฑ์ที่คำนึงถึงเฉพาะขนาดของจำนวนครู จึงมักทำให้ได้ภาพที่ไม่แน่นอน เพราะยังมีปัจจัยอื่น ๆ อีกหลายอย่างที่จะต้องคำนึงถึงในขณะเดียวกันด้วย

ในด้านการสอน ประเทศส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมการวิจัย จะเริ่มดำเนินการสอนวิชาภาษาอังกฤษควบคู่การสอนพูดก่อน แต่สำหรับประเทศไทย การสอนพูดมาที่หลังการสอนอ่าน ครูภาษาอังกฤษหลายคนในเกือบทุกประเทศจะต้องสอนวิชาอื่น ๆ ด้วย ครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มักจะเป็นครูที่ได้รับการอบรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษมาโดยเฉพาะ

ในการเตรียมการสอนของครู พบว่า ครูที่สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จะใช้เวลาในการเตรียมการสอนและตรวจงานของนักเรียนมากกว่าครูที่สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และครูที่สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จะเป็นครูที่จบการศึกษาชั้นนอคมัธยมศึกษาแล้ว ข้อมูลที่ได้แสดงให้เห็นว่าครูที่ใช้เวลาในการเตรียมการสอนอย่างเพียงพอจะมีนักเรียนซึ่งได้รับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงด้วย

ในด้านความแตกต่างทางประสบการณ์ เป็นที่น่าสังเกตว่าแต่ละประเทศมักจะใช้ครูที่มีความชำนาญเฉพาะเป็นผู้สอน ที่เห็นได้ชัดได้แก่ประเทศอิสราเอล เนเธอร์แลนด์ อิตาลี ไทย และชิลี และเมื่อพิจารณาจากจำนวนชั่วโมงที่สอน พบว่าครูส่วนใหญ่ใช้เวลา 15 ชั่วโมงหรือมากกว่านั้นในการสอนภาษาต่างประเทศ ข้อนี้เห็นได้ชัดในครูที่สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จึงพอสรุปได้ว่ายิ่งครูที่สอนภาษาอังกฤษต้องรับผิดชอบต่อชั้นมากขึ้นเท่าใด ก็จะต้องสอนวิชาอื่นควบคู่เวลาที่น้อยลงเท่านั้น ในประเทศสวีเดนจะมีกฎหมายทั่วไปสำหรับการปฏิบัติ กล่าวคือครูสอนภาษาจะทำหน้าที่สอนสองหรือสามภาษามากกว่าที่จะสอนวิชาอื่นหรือครูส่วนใหญ่จะสอนภาษาอังกฤษวิชาเดียว

แต่ละส่วนหลาย ๆ ชั้น

ในด้านการใช้เครื่องช่วยในการสอน ครูหลายประเทศกล่าวว่า มีหนังสือและแบบเรียน การซักถามและการอภิปราย ซึ่งในเรื่องนี้ครูไทยใช้น้อย ครูไทยและจีนมีความคล้ายคลึงกันในการที่ชอบใช้คำถามและใช้แบบเรียน มีครูจำนวนน้อยที่ชอบใช้วิธีสอนตัวต่อตัว สอนแบบให้ทำโครงการ และใช้วิธีทาง สัทธิศศึกษา ทั้งยังใช้วิธีประเมินผล โดยให้เด็กทำการบ้านและตรวจการบ้านมากกว่าที่จะใช้การสอนเป็นรายบุคคล ซึ่งอาจช่วยเด็กที่มีปัญหาในการเรียนภาษามากกว่า ความจริงข้อนี้สะท้อนให้เห็นทัศนคติของครูที่มีต่อการ จัดระบบการเรียนในชั้นด้วยประการหนึ่ง

ส่วนในค่านิยมของการสอนที่ครูใช้สอนภาษาอังกฤษ พบว่าครูในกลุ่มตัวอย่างหลายประเทศ ใช้ภาษาของตนเองในการสอนภาษาอังกฤษแก่เด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูที่สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และการใช้ภาษาของตนเองในการสอนนี้จะคอยลดลงในกลุ่มครูที่สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อย่างไรก็ตามไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความแตกต่างในผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนกับวิธีการที่ครูใช้ภาษาของตนเอง ในการสอนภาษาต่างประเทศ

ครูส่วนใหญ่ เห็นว่าทักษะในการฟังภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากกว่าทักษะทางการพูด สำหรับในประเทศไทย มีครูประมาณหนึ่งในสามใช้การสอนแบบให้ เด็ก เขียนขณะที่ครูส่วนใหญ่จากหลายประเทศใช้วิธีการสอนแบบทั้งให้ เด็กพูดและเขียน

ในหลายประเทศที่รวมในการวิจัย มีครูที่ให้ความสำคัญต่อความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาพูดมากกว่าความถูกต้องของภาษา ครูในประเทศอื่นส่วนใหญ่ชอบที่จะใช้วิธีสอนแบบอิสระมากกว่าวิธีสอนที่เป็นแบบแผน นอกจากนี้ยังปรากฏว่าความเป็นแบบแผนในการสอนภาษาอังกฤษจะแสดงให้เห็นชัดถึงทัศนคติของครูที่มีต่อการเลือกใช้เครื่องช่วยสอน สิ่งที่ครูใช้ช่วยในการสอนมากได้แก่ กระดานดำ ภาพ และของจริง การเลือกอุปกรณ์ในการสอนของครูสะท้อนให้เห็นชนิดของการฝึกอบรมที่ครูเหล่านี้ได้รับมา ตลอดจนโอกาสที่แต่ละประเทศจัดให้มีการฝึกอบรมครูประจำการ หรือให้โอกาสแก่ครูในเรื่องการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ ทางการศึกษาด้วย

ใน พ.ศ. 2521 จันตรี คุปตะวาทีน<sup>1</sup> ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษ  
 คอปัญหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร  
 ผลการวิจัยพบว่าครูส่วนใหญ่สอนภาษาอังกฤษด้วยความสมัครใจและมีทัศนคติที่ดีต่อการสอน ครูส่วนใหญ่  
 แสวงหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองจากหนังสือหรือเครื่องบันทึกเสียง ครูเกือบทั้งหมดมีความเห็น  
 ว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยเฉพาะการจัดนิทรรศการ เป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ  
 ปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการสอนมากที่สุด คือ การออกเสียงของนักเรียนกับพื้นฐานความรู้ของนักเรียนไม่  
 เท่ากัน

ข. ในคำานที่เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอน

ในพ.ศ. 2500 วิทยุ สาธิต<sup>2</sup> ได้ทำการศึกษาเรื่องการสอนภาษาอังกฤษ  
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สรุปได้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในประเทศ  
 ไทยประสบปัญหาเนื่องจากขาดแคลนครูภาษาอังกฤษที่มีคุณวุฒิ ขาดหนังสือแบบเรียนและคู่มือครู เด็ก  
 ไทยขี้อายไม่กล้าแสดงความคิดเห็นหรือตอบคำถามเพราะกลัวว่าจะพูดผิด นอกจากนี้ยังขาดความ  
 ร่วมมือระหว่างครูสอนวิชาภาษาอังกฤษด้วยกัน ครูต่างคนต่างก็สอนไปตามหน้าที่ ไม่มีการอภิปราย  
 หรือปรึกษาหารือเพื่อแก้ไขปัญหการสอนระหว่างครูที่สอนภาษาอังกฤษด้วยกัน

ในพ.ศ. 2507 เรณู ฤกษ์บรรเทิง<sup>3</sup> ได้ทำการสำรวจปัญหาและอุปสรรคในการเรียน  
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาจังหวัดคนเทบุรี พบว่าปัญหาและอุปสรรคในการเรียนของนักเรียนส่วน

<sup>1</sup>จันตรี คุปตะวาทีน, "ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษคอปัญหาการสอนระดับประถม  
 ศึกษาคอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร  
 ศึกษาดุษฎีบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521)

<sup>2</sup>วิทยุ สาธิต, "การสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร  
 บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2500), 39 หน้า

<sup>3</sup>เรณู ฤกษ์บรรเทิง, "การสืบค้นปัญหาและอุปสรรคในการเรียนจากนักเรียนชั้นมัธยม  
 ศึกษา จังหวัดคนเทบุรี" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507),

มากเกิดจากครู เช่น ครูไม่เป็นกันเองกับนักเรียน ทำให้นักเรียนขาดความอบอุ่นใจและว่าแห้ว  
ครูบางคนสอนไม่เข้าใจและนักเรียนไม่ชอบครู

ในพ.ศ. 2507 ทวงรัตน์ ประดับแก้ว<sup>1</sup> ได้ทำการสำรวจปัญหาและอุปสรรคต่อการ  
เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนในจังหวัดพระนครและธนบุรี  
โดยมีความมุ่งหมายที่จะศึกษาทัศนคติของนักเรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษตลอดจนศึกษาปัญหาที่เป็น  
อุปสรรคในการเรียนภาษาอังกฤษจากทัศนคติของนักเรียน ผลปรากฏว่านักเรียนส่วนมากชอบเรียน  
ภาษาอังกฤษ ส่วนนักเรียนที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษเป็นเพราะพื้นความรู้เดิมไม่ดีพอ  
สิ่งที่นักเรียนต้องการคือ ให้ครูใช้อุปกรณ์การสอนมาก ๆ เช่น ใช้เครื่องบันทึกเสียง ภาพยนตร์  
เป็นต้น นอกจากนี้นักเรียนยังสนใจและต้องการฝึกทักษะทั้ง 4 เพื่อเป็นพื้นฐานช่วยให้การเรียน  
ภาษาอังกฤษดีขึ้น

ในปีเดียวกันนี้ วัลลภา ศุนาลัย<sup>2</sup> ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของนิสิตครูศาสตร์  
หลักสูตร 4 ปีที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่าความชอบหรือไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต  
มีส่วนสัมพันธ์กับการเรียนในชั้นมัธยม เหตุผลที่ชอบเรียนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมก็เพราะอาจารย์  
สอนดี ส่วนที่ไม่ชอบเพราะเห็นว่าวิชาอื่นน่าสนใจกว่า นิสิตครูศาสตร์หลักสูตร 4 ปีนี้สามารถนำ  
ภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ในระดับพอใช้ ปัญหาในการเรียนที่นิสิตประสบมากคือเรื่อง  
การฟังและการพูด

<sup>1</sup>ทวงรัตน์ ประดับแก้ว, "การสำรวจปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษ  
ของนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 ของโรงเรียนในจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ครูศาสตร์  
บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507)

<sup>2</sup>วัลลภา ศุนาลัย, "ความคิดเห็นของนิสิตครูศาสตร์หลักสูตร 4 ปี ปีการศึกษา 2507  
ที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ" (วิทยานิพนธ์ครูศาสตร์บัณฑิต คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,  
2507)



ใน พ.ศ. 2508 สุวรรณี เถิงอำนาจ<sup>1</sup> ได้สำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร พบว่าครูส่วนใหญ่ไม่ได้นำความเข้าใจเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้ในกระบวนการสอนและการวัดผล แมว่าตัวหลักสูตรจะกำหนดความต้องการของสังคมทั้งทางปริญาและจิตวิทยา รวมทั้งสนองความต้องการของผู้เรียนเอง แต่ในภาคปฏิบัติแล้วผู้สอนยังไม่สามารถทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้อย่างสมบูรณ์ ผู้วิจัยได้สรุปปัญหาต่าง ๆ ไว้ดังนี้

1. ด้านวิชาการ ครูขาดอุปกรณ์การสอนเพราะไม่ค่อยได้รับการสนับสนุนสถานที่ไม่ค่อยอำนวยให้ใช้อุปกรณ์
2. ด้านบริหาร ห้องเรียนอยู่ในสภาพที่ไม่เอื้ออำนวยพอ เวลาสอนมีน้อย จำนวนนักเรียนแต่ละชั้นมากเกินไป จำนวนชั่วโมงสอนและวิธีสอนของครูไม่เหมาะสม ครูผู้สูงไม่ได้ทำงานทางวิชาการมากเท่าที่ควร
3. ด้านเกี่ยวกับตัวนักเรียน นักเรียนที่สนใจภาษาอังกฤษจริง ๆ มีน้อย

ใน พ.ศ. 2510 ศรีทันกร อินทรสุต<sup>2</sup> ได้สำรวจปัญหาการทดสอบหมวดภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี สรุปปัญหาได้ว่าครูส่วนใหญ่ยังขาดความเข้าใจเรื่อง การทดสอบ การทดสอบไม่สัมพันธ์กับวิธีสอน ครูบางคนที่มีความเข้าใจในเรื่องการทดสอบพอใช้ได้ แต่ไม่นำไปปฏิบัติ จึงเสนอแนะให้ครูพยายามหาความรู้ทางด้านทดสอบ และสนับสนุนให้ครูได้ใช้ความสามารถในเวลานี้ด้วย

<sup>1</sup> สุวรรณี เถิงอำนาจ, "การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508) หน้า 95 - 96

<sup>2</sup> ศรีทันกร อินทรสุต, "การสำรวจปัญหาการทดสอบหมวดภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510), หน้า จ.





ใน พ.ศ. 2512 บุปผชาติ เฟงพิบิจ<sup>1</sup> ได้ศึกษาถึงปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา สรุปปัญหาการสอนได้ดังนี้

1. สถานภาพในการดำเนินการสอนของครู พบว่าครูส่วนใหญ่มีคุณสมบัติเหมาะสมกับระดับชั้นที่สอน ก็มีวุฒิปริญญาตรีเป็นส่วนใหญ่และมีความรู้ ความพร้อมในการสอนในชั้นที่ทุกประการ แต่จำนวนครูยังไม่ค่อยพอเพียงนัก
2. ความคิดเห็นของครูส่วนมากคือ ทำการสอนภาษาอังกฤษด้วยใจรักที่จะสอนอย่างแท้จริง
3. ปัญหาในด้านการสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้นแยกได้คือ
  - 1) นักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเลย
  - 2) พื้นความรู้ของนักเรียนต่างกันมาก
  - 3) แบบเรียนยังมีไม่พอ และบางเล่มมีเนื้อหามากไป
  - 4) ขาดอุปกรณ์สำหรับฝึกทักษะการใช้ภาษา เช่น ห้องปฏิบัติการทางภาษา
  - 5) ครูไม่ค่อยมั่นใจในการสร้างแบบทดสอบ

ใน พ.ศ. 2513 วิรัตน์ ไวยกุล<sup>2</sup> ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสอนของครูผู้สอนระดับประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดเชียงใหม่ ประจำปีการศึกษา 2512 สรุปปัญหาคานต่าง ๆ ไว้ดังนี้

<sup>1</sup> บุปผชาติ เฟงพิบิจ, "การศึกษาปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปีการศึกษา 2511" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร , 2512 )

<sup>2</sup> วิรัตน์ ไวยกุล, "การศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดเชียงใหม่ ประจำปีการศึกษา 2512" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513 )

1. คำแนะนำเกี่ยวกับตัวครู การออกเสียงภาษาอังกฤษของครูยังทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร โอกาสที่ครูจะได้รับการอบรมมีน้อย ครูคนเดียวกันต้องสอนหลายวิชาและมีชั่วโมงสอนค่อนข้างมาก ทำให้ไม่สามารถจะเอาใจใส่ปรับปรุงการสอนได้เต็มที่

2. คำแนะนำกิจกรรมการสอน โรงเรียนขาดอุปกรณ์ คุุขาดความรู้และสภาพแวดล้อมไม่อำนวยในการจัดกิจกรรมการสอน

3. คำแนะนำหลักสูตรและแบบเรียน หลักสูตรมีเนื้อหากว้างเกินไป เนื้อเรื่องในหนังสือ บางตอนสับสน และไม่คอยเหมาะสมกับท้องถิ่น

ในปีเดียวกันนี้ อรสา ปราชญ์นคร<sup>1</sup> ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร และธนบุรี" ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

๑. ครูส่วนใหญ่ยังมีความรู้และประสบการณ์ทางด้านสื่อทัศนศึกษาบ้าง จึงจะเห็นได้ว่าครูส่วนมากไม่เคยเขารับการอบรมทางด้านสื่อทัศนศึกษา และยังมีครูจำนวนหนึ่งที่ไม่มีความรู้ทางด้านสื่อทัศนูปกรณ์เลย นอกจากนี้ครูยังไม่เคยเห็นความสำคัญของการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ในการประกอบการสอนอีกด้วย

๒. ครูจำนวนหนึ่งยังขาดความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้และประโยชน์ของ สื่อทัศนูปกรณ์ประกอบการสอน—โดยชี้แจงว่าสามารถสอนได้โดยไม่ต้องใช้อุปกรณ์การสอนและการใช้อุปกรณ์การสอนทำให้สอนไม่ทันหลักสูตร การเตรียมอุปกรณ์การสอนทำให้นักเรียนได้เนื้อหาวิชาน้อยไป นอกจากนี้ยังเป็นการเพิ่มภาระแก่ครูอีกด้วย

๓. สาเหตุและอุปสรรคที่ทำให้ครูไม่ใช้อุปกรณ์การสอนบางอย่างในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ มีหลายประการด้วยกัน ได้แก่ การขาดแคลนอุปกรณ์การสอนในโรงเรียน อุปกรณ์

<sup>1</sup> อรสา ปราชญ์นคร, "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดพระนครธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท—บัณฑิต แผนกวิชาสื่อทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513 )

โรงเรียนมีอยู่ไม่เหมาะสมกับบทเรียน ครูไม่สนใจในการใช้และไม่มีเวลาเตรียม จึงคิดว่าการใช้ทำให้เสียเวลาและสอนไม่ทันหลักสูตร นอกจากนี้อุปสรรคที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ โรงเรียนไม่มีงบประมาณสำหรับจัดซื้ออุปกรณ์

4. อุปกรณ์หลายชนิดที่เป็นประโยชน์ในการสอนภาษาอังกฤษ แต่ยังไม่ได้รับการสนใจและทดลองใช้จากครูส่วนใหญ่ ใค้แก เครื่องเล่นจานเสียงและแผ่นเสียง เทป และเครื่องบันทึกเสียง ห้องปฏิบัติการทางภาษา การสาธิต หุ่นจำลอง แผนภาพ ส่วนอุปกรณ์ชนิดอื่น ๆ ซึ่งยังไม่ได้รับการใช้เลยเช่นกัน ใค้แก วิทยุ โทรทัศน์ การอัดสำเนา แบบเรียน กระดาษนิเทศ และฟิล์มสตริป

5. โรงเรียนส่วนใหญ่ยังขาดอุปกรณ์ที่จำเป็นในการสอนภาษาอังกฤษ เช่น ห้องปฏิบัติการทางภาษา เทปบันทึกเสียง เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องฉายภาพทึบแสง และแผนภาพอวัยวะในการออกเสียง

ค. ในคำที่เกี่ยวกับข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการเรียนการสอน

ในพ.ศ. 2507 เรณู ฤกษ์บรรเทิง<sup>1</sup> ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าครูควรที่จะวิเคราะห์การสอนของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูจะต้องเป็นผู้ที่มีใจกว้าง ยอมรับฟังความคิดเห็น เพื่อหาทางปรับปรุงการสอนของตนเองให้ดียิ่งขึ้น เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนของครูและนักเรียนได้ผลเต็มที่

ในพ.ศ. 2507 ทวงรัตน์<sup>2</sup> ประดับแก้ว ก็ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ครูควรสอนสิ่ง

<sup>1</sup> เรณู ฤกษ์บรรเทิง, "การสืบค้นปัญหาและอุปสรรคในการเรียนจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา จังหวัดนครพนบุรี" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507 ), 197 หน้า

<sup>2</sup> ทวงรัตน์ ประดับแก้ว, "การสำรวจปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 ของโรงเรียนในจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507 )

ที่มีความหมายให้นักเรียนเห็นประโยชน์และสามารถนำความรู้ที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันหรือเรียนต่อในระดับสูงได้ ครูควรสอนทักษะทั้ง 4 ตามลำดับความยากง่ายและควรจัดหาอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนอยู่เสมอ จึงจะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประสบผลสำเร็จมากขึ้น

ในปีเดียวกันนี้ วัลลภา ศุนาลัย<sup>1</sup> ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าครูควรพยายามให้นักเรียนเห็นว่าวิชาที่เรียนมีประโยชน์เพียงไร และควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการพูดโดยเพิ่มชั่วโมงเรียน และควรเพ่งเล็งถึงวิธีการสอนให้มากขึ้นด้วย

ใน พ.ศ. 2518 บรรเลง ทรรทรานนท์<sup>2</sup> ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าครูภาษาอังกฤษแม่มีใจรักภาษาศาสตร์ แก่ทั้งครูภาษาตีและใช้ภาษาเป็น ครูภาษาอังกฤษนั้นควรมีชั้นนักจิตวิทยา แต่ก็ได้ต้องรู้และเข้าใจระบบการเรียนรู และการสอนภาษาอังกฤษตลอดจนต้องจัดเจนในเรื่องอื่น ๆ อีกมาก ซึ่งอาจกล่าวให้แคบลงอีกได้ว่า ครูภาษาอังกฤษที่ดีนั้นจะต้องมีคุณสมบัติเด่น ๆ คือ ทุ่มเทกับการศึกษา ทุ่มเทวิชาภาษาอังกฤษ และสามารถใช้ทฤษฎีทั้งสองให้สอดคล้องกันในการสอน

ใน พ.ศ. 2521 จันตรี กุญตะวาทีน<sup>3</sup> ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าครูภาษาอังกฤษควรศึกษาค้นคว้าความรู้ใหม่ ๆ เพิ่มเติมอยู่เสมอ เอาใจใส่ในเรื่องการสอนออกเสียงภาษาอังกฤษและจัดกิจกรรม

<sup>1</sup>วัลลภา ศุนาลัย, "ความคิดเห็นของนิสิตครูศาสตร์หลักสูตร 4 ปี ปีการศึกษา 2507 ที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507 )

<sup>2</sup>บรรเลง ทรรทรานนท์, "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในหมวดวิชาบังคับทางการศึกษา หมวดวิชาภาษาอังกฤษ กับผลการฝึกสอนของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกศึกษาระดับมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518 )

หน้า 11

<sup>3</sup>จันตรี กุญตะวาทีน, "ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521 )

เสริมการสอนให้มากขึ้น ส่วนผู้บริหาร การศึกษาก็ควรให้การสนับสนุนครูภาษาอังกฤษทั้งในทางวิชาการและวิธีสอน พิจารณาความสามารถและความสนใจของครูผู้สอนก่อนที่จะจัดให้สอนวิชาภาษาอังกฤษ และควรจัดงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์และวัสดุต่าง ๆ ที่ใช้ทำอุปกรณ์ให้มากที่สุด

ใน พ.ศ. 2522 มณีรัตน์ อมรกุล<sup>1</sup> ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่า

1. ผู้บริหารควรกำหนดนโยบายที่แน่นอนและเด่นชัดในเรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา ทั้งวัตถุประสงค์และหลักสูตรให้แน่นอน เตรียมการจัดสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากที่สุด จัดเนื้อหาวิชาให้สัมพันธ์กับแผนกวิชาของผู้เรียนและจัดผู้สอนที่มีความสามารถทั้งในทางทักษะการใช้ภาษาและมีความรู้ในเนื้อหาวิชาของแผนกนั้น ๆ พอดีสมควร ควรเปิดหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาหลายหลักสูตร โดยการพัฒนาทักษะในด้านต่าง ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนสนใจได้เลือกเรียน

2. ผู้สอนควรจัดเนื้อหาให้สัมพันธ์กับแผนกวิชาของผู้เรียน เน้นความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่าน หรือทักษะบางอย่างตามความจำเป็นที่จะใช้ของแต่ละแผนกวิชา เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่สอนและที่นำมาทดสอบควรมีระดับความยากง่ายเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน อาจจัดทำรายหรือเอกสารประกอบให้สีตามความจำเป็น ไม่ควรจัดกลุ่มผู้เรียนในแต่ละชั้นให้จำนวนมากเกินไป ควรจัดสอนรวมเสริมแก่นิสิตที่เรียนอ่อน ควรจัดข้อทดสอบให้มีลักษณะแปลกหลายแบบ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร

<sup>1</sup>มณีรัตน์ อมรกุล, "ความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิตเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ปริญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522)



3 . อาจารย์ผู้สอนในวิชาอื่น ๆ ควรสนับสนุนให้นักอ่าน ค้นคว้า เขียน หรือแปลตำราภาษาต่างประเทศ ซึ่งจะช่วยให้นักมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษที่เรียนมาให้เป็นประโยชน์

4 . ผู้เรียนควรตั้งใจให้ชอบวิชาภาษาอังกฤษ เอาใจใส่การเรียน ทุ่มอุทิศหมายว่าจะเรียนไปเพื่ออะไร และหมั่นฝึกฝนและฝึกหัดทักษะภาษาอังกฤษอยู่เสมอ

แม้จะมีผู้วิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ ไว้มากทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทย แต่ก็ยังไม่เคยมีผู้ใดทำการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง ในวิทยาลัยพลศึกษาของประเทศไทย ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการวิจัยความคิดเห็นของทั้งอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษและนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา เพื่อจะได้ทราบถึงสภาพการเรียนการสอน ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยพลศึกษาเพื่อจะได้เป็นแนวทางให้ผู้ที่เกี่ยวข้องของไข่ประกอบการพิจารณาปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยพลศึกษาต่อไป

ศูนย์วิจัยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย